

## Schrijven zullen we

De telefoon gaat. Niet mijn mobiel. Nee de te-le-foon. Het is Bas. Nee niet Bas. Bas Le-ve-ring. De man met de goedgevulde snor, de wijsgerig en historisch pedagoog, de hoofdredacteur.

Het is eind 2014. Ik heb het druk met werk, met gezin, met alles dat moet. Of ik wel heel zeker weet dat ik wil stoppen met het schrijven van columns voor PiP. Want, *moet je eens luisteren*, ik heb jarenlang geschreven over de dingen die ik meemaakte thuis, in de opvoeding van mijn kinderen. En ik heb er altijd wat aan gehad, in lezingen, in stukken die ik schreef voor AD of universiteit, aldus Bas. We praten over wat het beschrijven van al die dagelijkse observaties de moeite waard maakt. Over de noodzaak van schrijven om de geest te ordenen, richting te bepalen, helder te blijven. En ik ben om.

Dwars door alles heen baant mijn pen zich een weg verder vooruit. Door de systemen, door de wirwar aan opvattingen over kinderen, het onderwijs, de ander. Op zoek naar mijn eigen pedagogische stem. Bas heeft die stem al lang gevonden. Zijn pen getuigt van historisch besef, een brede kennis en een gezonde dosis pedagogische verontwaardiging. Nooit kort door de bocht altijd grondig en zorgvuldig opgebouwd. Met de deur in huis is geen redactioneel. Maar een re-dac-tio-neel. 700 woorden in stevige zinnen zetten de toon voor een nieuw nummer van PiP. Daar kan geen Chat GPT tegenop.

En niet alleen in zijn schrijven straalt Bas een zekere gewichtigheid uit. Op de redactievergadering verschijnt Bas niet in spijkerbroek maar in pak. We eten tussendoor geen hapje maar een diner: een voor-, hoofd- en nagerecht. We eten niet aan de vergadertafel. Nee. We schuiven aan een gedekte tafel aan met goede wijn. We verhouden ons tot elkaar: er wordt gelachen, geluisterd, gepraat. Om met een goed gevulde maag onze aandacht te richten op dat wat ons aller aandacht vraagt: de pedagogiek.

Schrijven zullen we. Schrijven. Dwars door alles heen, recht vooruit.

**Daphne Clement juni 2023**